

1

— **D**e ce încetini?

Nu dormeam. Doar ațipisem puțin, așa cum obișnuiesc domnișoarele să facă în timpul drumurilor lungi cu trăsura. Cu gura larg căscată. Cu capul dat pe spate, foarte grațios. Cu câte un sforăit melodios, scăpându-mi întâmplător pe nas. Totul extrem de elegant.

— Vizitiu, de ce încetini?

Era o femeie. Părea destul de enervată.

— Mai sunt atâția *kilometri* până la următorul nostru popas. Este extrem de neobișnuit.

Somnul meu pașnic n-avea nicio șansă în fața unei ființe atât de zgomotoase. Și, în timp ce ea trâncănea

întruna despre „opriri neprogramate”, mi-am dat seama deodată de zăngănitul geamurilor și de hurelul din ce în ce mai slab al roților pe cale să se oprească.

— Scuză-mă, am auzit o voce și am simțit un ghiont ascuțit în coaste. Poți să te dai mai încolo?

M-am pomenit împinsă într-o parte, cineva înghesuindu-se între mine și geam. Am deschis repede ochii.

— Ce tot faci, vacă nebună?

Era americanca aia fandosită, domnișoara Finch. Cea care se arătase atât de îngrozită de faptul că făceam de una singură drumul până la Londra.

— De pe locul meu nu văd drumul și aș vrea să știu de ce ne-am oprit așa, deodată.

Și-a țuguia buzele și s-a încruntat.

— Este *extrem* de neobișnuit.

Acum eram strivită între ea și un tânăr arătos, care dormea buștean, cu un exemplar din *David Copperfield* pe piept. Iar pe bancheta din fața noastră, trei surori cu părul alb erau ocupate să tricoteze fulare galben-albastre. (Nu le cunoșteam numele, dar eram aproape sigură că erau Piticania, Urecheata și Morocănoasa).

— Perfect rezonabil, am zis, izbind-o politicoasă cu umărul pe domnișoara Finch. La urma urmei, ce rost

au călătoriile cu trăsura, dacă nu ești atacată cu violență în somn?

Domnișoara Finch a tras la loc perdeaua.

— Mă rog, îmi pare rău pentru asta, a zis, cu toate că, după ton, nu dădea impresia că i-ar părea grozav de rău. Deși a fost doar un ghiont micuț.

— E adevărat, am încuviințat politicoș. Sunt convinsă că mi s-a părut monstruos de dureros doar din cauză că te-a binecuvântat natura cu brațele unui tăietor de lemne.

Domnișoara Finch a clipit cu furie. Și-a coborât privirea spre brațele ei.

— Eu... am fost mereu descrisă ca fiind *delicată*.

— Ceea ce face ca antebrațele umflate să-ți fie și mai remarcabile.

Am plesnit-o peste genunchi, așa cum se cade între noi prietene.

— Ar trebui să te angajezi la un circ, dragă. Ai face avere.

S-a încruntat, a clătinat din cap și a pufnit. Acesta fiind felul americanilor de a-și exprima amuzamentul. Apoi a întors capul și s-a zgâit pe fereastră.

— E atât de beznă afară încât abia dacă pot să deslușesc ceva.

Ceea ce era foarte adevărat. Deși ceasul îmi arăta că e ora două după-amiaza, imaginea de afară era una

mohorâtă — nori întunecați pluteau îngrozitor de jos, involburăți ca niște furnale fumegând.

M-am lăsat pe spătarul banchetei și am oftat. Gândindu-mă la locul în care mă aflam. Și pentru ce. Trăsura se îndrepta spre Londra. Iar eu mă duceam acolo pentru cele mai serioase motive cu putință. S-o salvez pe Rebecca și s-o aduc înapoi acasă (strada Winslow era singurul loc care-mi permitea să trec direct în Casa Prospa). Să aflu de ce gardienii care o țineau prizonieră mi-au dat impresia că mă recunosc. Și s-o eliberez pe Anastasia Radcliff din balamucul ăla oribil din Islington, după care s-o reunesc cu copilul de care a fost despărțită cu atâta cruzime. Numai că, în momentul acela, trăsura stătea pe loc. Și, pentru prima oară, m-am gândit că e ceva destul de neobișnuit.

— Ce poți să vezi, domnișoară Finch?

— Nu mare lucru, a răspuns ea. Cu toate că, uite, vizitiul coboară.

— E ceva pe drum, a anunțat Urecheata, zgâindu-se pe fereastră.

— Ce-ar putea să fie? s-a mirat Piticania.

Morocănoasa a pocnit din degete spre mine, ca și cum aș fi fost un pudel.

— Fato, du-te și spune-i vizitiului să ocolească orice ar bloca drumul. Spune-i că eu și surorile mele trebuie

să ajungem în Londra până în ora nouă, altminteri pierdem vasul.

Cu toate că uram categoric să fac ce mi se cere — mai ales când era vorba despre hoaște necioplite — eu *chiar* voiam să aflu ce anume ne ținea pe loc. Așa că m-am strecurat pe lângă domnișoara Finch și am coborât din trăsură. Lanuri bogate de grâu mărgineau drumul, tulpinile aurii fiind pictate într-un maro ruginiu de norii care cloceau furtuna. Am auzit în depărtare murmur de voci agitate... dar abia după ce am ocolit caii și am putut să văd limpede drumul din fața noastră am înțeles motivul.

O căruță mică, încărcată cu bușteni, se răsturnase. Căruțașul zăcea la pământ și vedeam că-i curge sânge de la cap. O femeie voinică era în apropiere și plângea de mama focului, iar vizitiul nostru, domnul Adams, deshăma doi armăsari negri legați la căruță.

După ce a eliberat caii, domnul Adams s-a aplecat și a început să se îngrijească de rănit, care părea mai preocupat de căruță decât de el însuși. Cei doi bărbați au pornit o discuție despre ceea ce se întâmplase, iar domnul Adams a arătat spre o mică fermă aflată în depărtare și a zis că niște mâini de ajutor în plus n-ar strica.

— Să mă duc să dau alarma? m-am oferit eu, îndatoritoare.

— Puteam să mor! a țipat femeia aia mătăhăloasă. Mare minune că nu mi-am rupt gâtul!

— Sunteți rănită, doamnă? s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors și am descoperit-o pe domnișoara Finch, care privea scena încruntată.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat ea.

— Am căzut pe umăr, a răspuns femeia, ținându-se de braț, și mă doare al naibii de rău.

A scâncit din nou.

— Puteam să mor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

L-a arătat cu degetul pe rănit.

— A mânat ca nebunul, asta s-a întâmplat!

Deasupra noastră a început să cadă ploaia, spulberată de vânt în toate direcțiile.

— Biata femeie, a rostit solemn domnișoara Finch. Vino să te adăpostești cu noi în trăsură. Vom trimite după un doctor.

— Sunteți foarte amabilă, a răspuns femeia, dar trebuie să stau aici, ca să fiu cu ochii pe bunurile mele.

A făcut un semn cu capul spre mine.

— N-ar putea să-mi țină fata companie? Sunt un pachet de nervi, zău așa.

Domnișoarei Finch i s-a părut că ar fi o idee excelentă, așa că m-a împins spre femeia care scâncea și s-a grăbit înapoi spre trăsură. Femeia m-a luat de mână și m-a strâns, repetându-mi cât de aproape fusese de moarte.

Am remarcat că tot privea pe furiș spre drumul din spatele nostru.

— Urâtă lovitură la cap ți-ai mai luat, a zis domnul Adams, ajutându-l pe căruțaș să se ridice în picioare.

— Am pățit altele și mai rele, a răspuns căruțașul, tresărind de durere. Am doar... nevoie să mă odihnesc oleacă.

Domnul Adams l-a sprijinit pe căruțaș până a ajuns, șontâc-șontâc, pe marginea drumului, ajutându-l să se așeze încetișor. Dar eu nu mai eram atentă... pentru că rămăsesem cu privirea fixată asupra umfletei care mă ținea de mână. Era magnific de robustă pentru o domnișoară la ananghie. Ochi ca mărgelile, teribil de apropiați. Fața, atât de plină de cratere și de proeminențe, încât semăna cu o clătită. Sprâncene stufoase. Un nas care cotea brusc la dreapta pe la jumătatea lungimii. O umbră de mustață. Una peste alta, era formidabil de convingătoare. Dar nu și pentru mine. Pentru că eu știam *exact* cine se ascundea sub deghizarea asta artistică.

— Foarte impresionant, domnișoară Always, am zis, smucindu-mi mâna. Căruța răsturnată, căruțașul rănit... totul pare atât de real.

Ticăloasa a făcut un pas înapoi, uluită.

— Ce vrei să spui? a strigat. Era să mor! Puteam să-mi rup...

— Da, da, puteai să-ți rupi gâtul și să-ți sară capul de pe el. Dar nu ți-a sărit, fiindcă povestea asta nu e decât o capcană monstruoasă. Numai că eu sunt prea deșteaptă ca să mă las păcălită.

— Delirezi, a exclamat femeia, întorcând capul spre domnul Adams. Ai auzit ce mi-a zis? Fata asta e nebună!

Cerul s-a cutremurat violent în timp ce domnul Adams s-a scărpinat în bărbie, privindu-mă.

— Nu pot să mă pronunț despre mintea ei, a rostit pe un ton târăgănat. Știu numai că e singură și n-are niciun bagaj.

— Poftim! a strigat femeia. Ce copilă e aia care călătorește prin țară *singură*, fără niciun fel de bunuri?

Acuzațiile isterice atrag de obicei gloata: tocmai de-aia, cele trei surori zbârcite și-au scos capetele prin portiera trăsुरii, căscând gura de mama focului.

— E vreo problemă? s-a interesat Urecheata, destul de nerăbdătoare.

— Fata asta m-a acuzat că aș fi o impoastore! a țipat femeia aia dubioasă.

Cele trei surori au icnit la unison.

— Pentru că e o impoastore, am declarat, arătând spre ticăloasă. Acum doar câteva luni, s-a deghizat într-o bibliotecară grăsană. Iar acum și-a ales altă deghizare. Sub monstruoșitatea asta mătăhăloasă se află un șoarece de bibliotecă, minciuna personificată. A

venit ca să mă captureze și să facă din mine regina ei marionetă.

Surorile au icnit iar. Domnul Adams a clătinat din cap. Iar nesuferita femeie deghizată a început să scâncească. Ce interpretare magistrală reușea domnișoara Always!

— Ce se-ntâmplă aici? a intervenit domnișoara Finch, cu brațele încrucișate. Și de ce se holbează toată lumea la fată?

— A făcut anumite *acuzații*, a rostit solemn domnul Adams.

— Ce fel de acuzații? s-a interesat domnișoara Finch. Mi-am expus din nou punctul de vedere. Domnișoara Finch a ascultat. După care a suspinat.

— Înțeleg, a zis ea.

Nici ea nu mă credea!

— Nu trebuie s-o învinuim pe copilă, a zis canalia deghizată, clătinând din cap. Cunosoc un doctor în satul următor; voi vă vedeți de drum, iar eu o s-o duc personal pe fată acolo și-o să am grijă să primească tot ajutorul de care are nevoie.

Tovarășii mei de călătorie păreau să considere că e o idee rezonabilă. Ca atare, era nevoie să acționez urgent.

— Priviți! am strigat cu putere. O să vă dovedesc că tot ce spun e adevărat.

M-am avântat spre impoastore și am apucat-o de nasul ei strâmb, smucind triumfătoare. De îndată ce

domnișoara Finch și ceilalți vor vedea că rămân cu nasul fals în mână, se vor întrece în scuze smerite.

— Ce face? a țipat Piticania.

— Ia mâna de pe femeia aia! a strigat domnișoara Finch.

— Într-o clipă, dragă, am strigat și eu. Lasă-mă doar să-i scot fața asta.

Și am continuat să smucesc nasul. Din nefericire, era destul de încăpățânat și nu voia să se desprindă, oricât de tare aş fi tras. Timpul fiind împotriva mea, am lăsat nasul și m-am orientat spre sprâncenele ei stufoase. Hotărâtă să le jupoi. Dar nici ele n-au vrut să se clintească.

— Termină! a țipat escroaca prefăcută, plesnindu-mă peste mână. Ia mâna de pe mine!

Nasul ei era surprinzător de roșu după atâta smucit, și am observat o mică dâră de sânge curgându-i din sprânceana stângă. Ceea ce era un lucru extrem de neașteptat.

— Las-o în pace, fetițo, mi-a zis domnul Adams, trăgându-mă deoparte cu blândețe. Nu faci decât să înrăutățești situația.

— E dereglată, și-a dat cu părerea Morocănoasa.

— Și violentă, a adăugat Urecheata.

— Niciodată n-am fost tratată cu atâta cruzime! s-a văicărit rănita. Niciodată în viața mea!

Am considerat că cel mai inteligent lucru de făcut era să-i ofer câteva cuvinte de alinare, ca să aplanez conflictul.

— Nu trebuie să te învinuiești, dragă. Faptul că ai trăsături atât de încântător de grotești, încât orice om cu judecată ar presupune că e un deghizament hidos, nu prea e vina *dumitale*.

M-am apropiat de ea, bătând-o compătimitoare pe umăr.

— Vina-i a părinților *dumitale*, zic eu.

Mâna femeii a zburat în sus și m-a pocnit drept peste față.

— Ce limbă afurisită, a zis cu năduf. O fată ca tine ar trebui ținută sub cheie.

Obrazul drept mă ustura strașnic, dar am refuzat s-o arăt.

— Dacă te consolează cumva, află că am fost, de curând, ținută prizonieră într-un balamuc. Ceea ce nu e nici pe departe atât de amuzant pe cât sună.

S-au iscat ceva trăncăneli pe seama faptului că aș fi ținută. M-am lansat într-o apărare plină de zel a sănătății mele mintale și de-aia n-am observat mica trăsură care gonea spre noi. Nici măcar când s-a oprit brusc, la doar câțiva pași distanță. De fapt, am aruncat o privire într-acolo abia când portiera trăsorii s-a deschis larg și o siluetă sumbră, înveșmântată în negru,

a sărit jos, cu fața ca o mască de hotărâre rece și de încântare răutăcioasă. *Adevărata* domnișoară Always și-a ațintit privirea asupra mea și a început să plângă în hohote.

— Slavă Domnului că am găsit-o! a exclamat, arătând spre mine, în timp ce lacrimile din ochi i se revărsau ca din două găleți pe o ploaie torențială. Draga mea fiică, mica mea Ivy, a fugit de-acasă, și-am cutreierat toată noaptea ținutul în căutarea ei.

— Și o mai vrei *înapoi*? s-a mirat Morocănoasa.

Am făcut stânga-mprejur și am rupt-o la fugă, dar n-am ajuns departe. Pentru că ființa plângăcioasă pe care o acuzasem că ar fi domnișoara Always s-a avântat și m-a prins în strânsoarea ei.

— Cumplit lucru ai putut să faci, a zis ea, să fugi de sărmana ta mamă!

— Ea *mi* e mama mea, matahală nătângă!

Mi-am întors privirea disperată spre domnișoara Finch.

— Domnișoara Always e o zgrițuroaică asasină din altă lume... te rog, n-o lăsa să mă ia!

— Ești bolnavă, a rostit domnișoara Finch pe un ton grav. Trebuie să te duci cu mama ta.

Cele trei surori și domnul Adams au clătinat din cap, exprimându-și acordul.

— O vreau înapoi pe fata mea iubită! a bolborosit domnișoara Always.

— Sigur că da, a încuviințat femeia care mă ținea strâns de braț.

M-am zbatut cu îndârjire, dar n-am putut să mă eliberez. Și, în timp ce mă trăgea spre domnișoara Always, femeia și-a apropiat capul de al meu și mi-a șoptit:

— Păzitoarea Porții are planuri cu tine.

Și, în momentul acela, totul a căpătat sens. Toată povestea fusese doar un complot meșteșugit, ca să fiu prinsă în capcană. Singura mea speranță era să creez o diversiune. Și tocmai de-aia nu m-am mai zbatut.

— Mă comport ca o descreierată, te rog să mă ierți, am rostit cu voce tare. Sigur c-o să mă duc cu mămica mea dragă. Așa se cuvine.

Ploaia a devenit și mai insistentă, izbind drumul de parcă săreau scânteii.

— Dar nu era o zgrițuroaică asasină din altă lume? a zis complicea cu nasul strâmb, rânjind a batjocură.

Am ridicat din umeri.

— Nimeni nu e perfect, dragă. Uită-te la dumneata.

Și cu asta, am izbit-o cât am putut de tare în fluierul piciorului. Femeia a scos un țipăt sălbatic și a început să țopăie de colo-colo, scăpându-mă din strânsoare. Domnișoara Always s-a năpustit asupra mea. Moment în care mi s-a părut oportun s-o împing în calea ei pe vițica țopăitoare. S-au răsturnat amândouă, izbindu-se

de drumul jilav. Superb! Numai că triumful meu n-a avut viață lungă. Fiindcă deodată căruțașul a sărit în picioare (nu fusese rănit, de la bun început) și s-a repezit la atac.

Un tunet a cutremurat cerul, în timp ce eu mă întorceam și-o rupeam la fugă.

Domnișoara Always a scos un strigăt perfid de război când m-a văzut că țâșnesc pe câmp, spintecând și strivind sub tălpi lanul de grâu. Cunoșteam bine strigătul ăla și eram convinsă că pusese pe urmele mele o armată de opritici. Și am primit confirmarea când am auzit țipetele îngrozite ale tovarășilor mei de călătorie, fără îndoială năuciți de ceea ce vedeau.

Ploaia izbea violent câmpul întins, iar cerul părea că se întunecă tot mai mult, de la o clipă la alta.

— Răspândiți-vă și terminați repede! am auzit-o pe domnișoara Always zbierând în urma mea.

Sălbatica slugă și căruțașul au scos strigăte de supunere. Apoi am simțit pământul vuind și cutremurându-se, în timp ce grâul era călcat în picioare din toate părțile. Ceea ce mi-a dat de înțeles că opriticii se răspândiseră în lung și-n lat — creaturi feroce, pornite la vânătoare.

Ceva a trecut pe lângă mine ca un fulger. M-am oprit și am văzut o cărare croită prin grâul culcat la pământ.

Sigur era un opritic. Și, aruncând o privire peste câmpul întunecat, am văzut zeci de asemenea poteci trasate prin lan — la capătul fiecăreia, câte o mică bestie cu glugă.

M-am gândit să mă folosesc de Diamantul cu Ceas ca să ajung în Prospa, dar cu domnișoara Always și cu acoliții ei prin zonă, lumina strălucitoare a pietrei ar fi făcut să fiu capturată înainte de a putea trece dincolo. Așa că mi-am reluat fuga, cu ploaia șiroindu-mi pe față și înțețoșându-mi privirea. Câmpul se întindea până departe, spre orizont; nu știam precis încotro să fug. Sau unde aș putea să mă ascund.

— N-o să scapi, Ivy.

Domnișoara Always părea mai degrabă amuzată.

— Suntem mai mulți și mai deștepți. Lasă-te în voia sorții... s-ar putea chiar să-ți placă.

„Niciodată!”, aș fi vrut să strig cât mă țineau plămâni. Dar, cum nu eram complet idioată, mi-am ținut gura.

Am continuat să alerg cu toată viteza. Deodată am auzit zgomotul unei respirații greoaie, întretăiate. Întorcând capul, am reușit să-l zăresc pe căruțaș, care se repezea spre mine printre spicele de grâu. Așa că am cotit la stânga. Și așa am descoperit clădirea din piatră a fermei pe care o zăriserăm de pe drum. Neavând altă variantă, m-am năpustit spre ea.

Dar n-am ajuns departe. O mână cu gheare a țâșnit, apucându-mă de gleznă. Așa că m-am rostogolit la

pământ, căderea fiindu-mi amortizată de mănunchiurile de spice de sub mine. Mi-am ridicat privirea și l-am zărit pe micul bandit înveșmântat în rasă, cu fața ascunsă de acea glugă amenințătoare. L-am auzit șuierând ca o locomotivă cu aburi. Apoi s-a avântat cu ghearele scoase.

Într-o revărsare de sălbăticie — pentru că am toate instinctele unui marinar beat — am aplicat o violență lovitură de picior. Tâlharul miniatural a fost aruncat înapoi, s-a lovit de pământul îmbibat de apă și s-a rostogolit de câteva ori. Între timp, eu eram deja în picioare și goneam spre fermă.

— Uite-o! a strigat slujitoarea. Șefa, e acolo!

M-am lăsat instantaneu în genunchi. Am început să mă târăsc de-a bușilea printre spice, ca un țânc. Am auzit pe cineva fluierând, apoi zgomot de pași, aproape, în spatele meu. M-am lăsat și mai jos. M-am târât mai departe. Și atunci am observat fântâna din piatră. Imediat dincolo de fermă.

— Unde e? a răcnit domnișoara Always.

— Am pierdut-o, șefa, a răspuns sluga.

— Păi, găsește-o, toanto!

Cerul s-a zguduit și pământul s-a cutremurat. Am auzit în apropiere vreo doi-trei opritici sâsâind furtunos. Așa că m-am repezit spre fântână. M-am cățarat dincolo de zidul scund de piatră. Și mi-am vârat picioarele în

găleata din lemn. O bucată de funie era legată de găleată și încolăcită pe scripete. Am apucat manivela și am învărtit-o ușor.

Cel puțin, asta avusesem de gând. Din nefericire, scripetele a avut alte idei. Funia a început să se desfășoare cu iuțeală, iar găleata s-a prăbușit în întuneric. Tocmai mă pregăteam să închid ochii și să mă rog pentru o aterizare ușoară, când găleata s-a izbit de fund, sfărâmându-se sub mine. A fost un impact dintre cele dure, generatoare de vânătăi. Sunt o domnișoară mult prea binecrescută ca să mai consemnez că fundul mă durea și-mi zvâcnea de durere, ca după o mie de bătăi zdravene.

Apa se aduna în jurul meu, ploaia revărsându-se înăuntru, și nu aveam unde să mă duc. Mirosul de umezeală era oribil, iar peretele rotund al fântânii, destul de alunecos de câtă mângă avea pe el. Am auzit-o pe slujitoare pufnind și gâfâind deasupra. Apoi s-a văzut trecând o umbră, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că era acolo. M-am lipit de perete. Am închis ochii.

— Și? s-a auzit vocea domnișoarei Always. E acolo jos?

— Nu cred, șefa, a fost replica rostită cu o voce suierată.

— Fir-ar să fie! N-avea cum să se evapore așa, în neant.

— Bănuiesc că a trecut dincolo, în Prospa, și-a dat cu părerea căruțașul.

— Nu, s-a împotrivit domnișoara Always, am fi văzut lumina pietrei dac-ar fi făcut așa ceva.

A urmat o tăcere prelungă. După care domnișoara Always a strigat, acoperind zgomotul ploii.

— Știu că mă auzi, Ivy, oriunde te-ai ascuns. Poate vrei să afli că am făcut o vizită la căsuța ta de lângă mare: prietenul tău Jago nu mi-a făcut o primire prea călduroasă.

Mi-am astupat gura cu palma ca să-mi înăbuș icnetul care amenința să-mi scape.

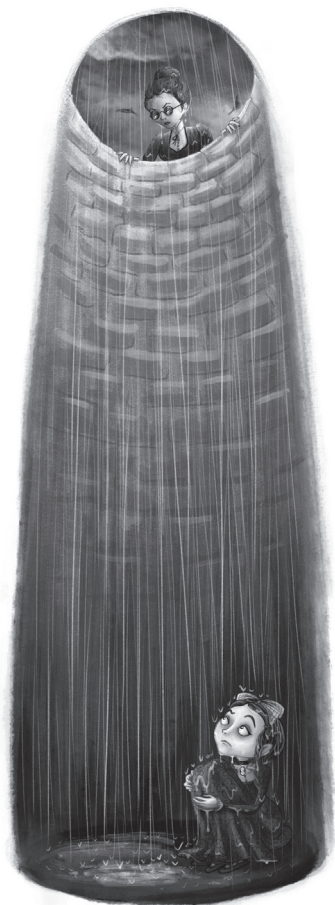
— S-a luptat admirabil, a continuat domnișoara Always, râzând răutăcioasă. Mă tem că s-ar putea să-i fi rupt mâna. Teribil de necavaleresc din partea mea. Așa că, Ivy, dacă vrei să-l mai vezi pe Jago, arată-te. Arată-te, altfel băiatul e mort!

Cât de mult mi-aș fi dorit să mă predau! Dar puteam eu să am încredere că domnișoara Always îl va elibera pe Jago după ce voi fi sub puterea ei? Nu mi se părea c-ar fi fost o smintită de asasină care-și ține cuvântul. Așa că am rămas tăcută.

— Haideți, să cercetăm ferma, a poruncit domnișoara Always.

Ploaia cădea torențial. Era neînduplecată. Furioasă. Chiar și cuibărită strâns lângă peretele rotunjit al fântânii, tot venea peste mine. Umplea fântâna întruna, până când am început să-mi simt trupul înțepenit și îndurerat.

ADUCEȚI-MI CAPUL LUI IVY POCKET

Frigul era atât de pătrunzător și de crunt, încât aveam impresia că ploaia mi se infiltra prin piele, îmi crăpa oasele și-mi îmbiba măduva, făcând-o să înghețe. Cerul vuia ca un uriaș furios. Apa îmi ajungea acum până la mijloc. Și nu-mi mai simțeam buzele.

Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte din marea mea evadare.

